

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Conradi Samvelis Schvzrfleischii Opera historica politica

Schurzfleisch, Konrad Samuel

Berolini, 1599 [i.e. 1699]

Controu. I. De Regno Siciliae

urn:nbn:de:bsz:31-102564

solum de potentia, sed etiam de animo vicini constare oportere, ut evidens sit ratio certitudinis, quae proposito huic congruit, et iustitiae sufficit, quae gentium societas velut vinculo colligatur.

LXXX. CHAR. EVENT. AD DE-
CID. ILL. CONTROV.

CONTROV. I. De Regno Siciliae.

Henricus VI. Friderici AEnobarbi filius, Constantiam Rogerii ex Elvira uxore filiam, eamque legitime natam, et legibus sacri Vestalis Ordinis, quibus adstricta erat, solutam duxit, et hortante Coelestino III. Pont. Rom. permotus, regnum Siciliae obtinuit, Rogerio Tancredi nothi F. excluso.

Multae quidem rationes sunt, quae svadeant, iustam esse Henrici VI. causam, nec vero desunt, quae pro Rogerio afferantur. Ab illis ordiamur licet inpraesens, ac velut in limine argumentum a iure per connubium legitimae filiae quaesito, et sanguine adeo forteque nascendi firmato repetamus. Non potest enim non potior esse causa, quae inter dissidentes praerogativa legitimae nati-
tatis fulcitur.

§. II. Eo non fragili fundamento substructo pronunciemus, meliorem succedendi rationem pertinere ad Constantiam, ut vel sic omnes intelligant, legitimam Hohenstauffiae stirpis successionem hoc modo roborari.

§. III. Etsi vero marium sexus dignior potiorque est, tamen id valet, quatenus conditio succedentium par est, et eadem utrinque comparandi ratio manet. Sed hoc plurimum abest a Rogerio, quem natalium labe ab hac dignitate arceat, viamque ei ad successionem intercludit.

§. IV. Illud quoque extra controversiam est, regnum Siciliae esse foemineum, et, quod hinc sequitur, uxoris nomine possideri, acquiri, et transferri posse.

§. V. Accedit sententia Pontificis Romani, pro iure Henrici VI. pronuntiantis, ad quem ea res ex capite summi dominii pertinet, ut summi iudicis munere fungatur.

§. VI. Nec omittenda sunt facinora aliquoties patrata, et perfidia in sedem Romanam admissa, quod docent exempla Gvilelmi mali, et Tancredi, atque huius filii Rogerii, quibus adducti Pontifices Calixtus, Honorius, Clemens, et Coelestinus III. Normannos in Sicilia Principes vel sacris prohibuerunt, vel principatu mulctarunt.

§. VII. Tum Rogerius, invito Pontifice Romano, ad quem ea res spectabat, regium titulum sumpsit, nec modo Siciliae, sed etiam Italiae Regis nomen ambitiose usur-

usurpavit, cumque hoc deinceps intermitteret, non tamen adduci potuit, ut Regis Siciliae titulo abstineret. Id vero cum dolore et iniuria sedis Romanae coniunctum esse, nemo inficiari aufit.

§. IIX. Facta superiorum Normannicae stirpis Principum non impediunt, quominus eorum successores ad iuris per vim ablati restitutionem teneantur.

§. IX. Etenim a Pontificibus, quorum ius in hac causa versatur, omni tempore contradictum est, quippe qui non solum non consensum interposuerunt, sed etiam publice, quibus potuerunt modis, inuasoribus aliena usurpantibus contradixerunt, atque eo minus aliquid successoribus nothis indulgere voluerunt.

§. X. Pro Rogerio facit, quod in veteri Italia non tam exquisita natalium ratio habita fuerit: tum quod pater, data ab avo venia, et nuptiis rite peractis, labem nascendi purgavit: quo factum sit, ut pater Ordinum regni suffragio capax regni iudicaretur. Nihil ergo ex hoc capere sibi posse obtendi, qui iure avito, et iudicio procerum nitatur: maioribus suis Sicilian bello quaesitam, sibi recta serie descendenti non posse auferri: Pontificem plus sibi sumere, quam par sit, dum regnum alieno labore periculoque partum habeat pro suo.

§. XI. Ratio decidendi petenda est ex veteribus tabulis, quae supersunt, atque ex historiae monumentis, quae extant, et in hanc rem afferri possunt. Equidem ius Pontificum in Siciliam nondum certum exploratumque est, et belli titulus, Ordinumque ac populi Siculi patientia atque consensus, Normannis proderant, nec inane ius dabant, quinimo Sicilia sub iugo Saracenorum periisset, nisi Normanni ad eam liberandam arma cepissent, Barbarosque eiecissent. Amplius quidam Pontifices Rogerio titulum Regis sumentis non contradixerunt, quidam veritate victi, controversiam hanc omnino non movendam putarunt. Inter hos *Coelestinus II. Lucius II. Eugenius III.* nominandi veniunt, quorum silentium iuris non agniti argumentum praebet; id quod eo magis valet, quum recordor, Innocentium II. Rogerio, Rogerii Bolli filio, nomen et insigne regium suscipienti, nequequam restitisse. Illud quoque sine studio et odio necesse est fateamur, totam hanc rem usque ad tempora Clementis III. negligentius fuisse actam. In primis huic causae proficit voluntas Henrici, cum Rogerio transigere cupientis, atque adeo aliquid habile et successionis dignum in eo reperientis et agnoscentis, quanquam Henricus postea non stetit pactis, et Rogerium spe concordiae, ac specie amicitiae circumventum regno privavit. *Vid. Thomas Fazellus*, scriptor ingenuus, et idoneis scribendi subsidiis instructus, atque in omnibus Siciliae tabulis apprimè versatus, quem Caesar Baronius praeter meritum acerbe reprehendit, perinde ac si de industria verum monarchiae Siciliae auctorem celasset, et *verisimilia eiusdem temporis scriptoribus consignata vel omnino non novisset, vel nosse dissimulasset. in tr. de monarchia Siciliae.* Fazellum contra defendit, et de obiecto hoc vitio purgavit *Marcus Antonius de Dominis lib. VI. cap. XII. de republica ecclesiastica.* Tum vero Fazellus ad tabularia, codicillos,

diplomata, decreta publica, et non subleſtae fidei annales, dato fidei et diligentiae ſpecimine, ſubinde provocat, ac nullius auxilii indigus, ſuam ipſius dignitatem tuetur. Accedit *Pandulphus Colleſenius*, homo pereruditus, et auctoritate gravis, ac Latinarum Graecarumque literarum gnauiter peritus, et quod hic caput rei eſt, iure conſultus Piſaurenſis, nec obſcure indicat, naſcendi labem fuiſſe purgatam, et adducit voluntatem ac ſententiam Ordinis equeſtris, Tancredum una voce et animo Regem poſcentis, declarantis et eligentis. *Hiſt. Neapol. lib. III.* Non praetermitto, quod *Felinus Sandeus*, etſi religione erga ſedem Pontificiam impeditus, fateri neceſſe habuerit, *Tancredum* a Proceribus inſulae fuiſſe electum; id quod accidit anno MCXXCI. *de Regibus Sicil. Cap. XII.* In quo negotio proceres utriusque Siciliae (cis et trans Farum) conſentiebant, et uno conſilio atque ſententia decernebant, Tancredo Regi ſe audientes fore, et exemplo admonebant, ei fidem obſeqvii deinceps obſtringi oportere. *Michael Ritiſius de Regibus Siciliae lib. I.* Qui regnandi artes ſola utilitate aeſtimant, facile pro Sicularum ingenio arbitrari poſſunt, dandam fuiſſe operam, ut *Conſtantia*, priusquam Henrico VI. nuberet, a medio tolleretur, quod minus periculi haberet, quam ſi fax belli in tota Italia accenderetur. Ita enim plerisque viſum eſt, nec eos ratio fallendi deſtituit, cum pacem ſceleris conſilio praeferebant, apud *Fazellum decad. poſt. lib. VII. cap. 3.* At enim vero meliorum ſententia vincebat, et fiducia honeſtatis ipſa ſe aduerſus crudelitatem muniebat, atque inſiti affectus officiique paterni, ac divini atque naturalis iuris argumento ſaevitiam vetabat. Si de ratione evitandi periculi quaeratur, haec ſuppetebat, ut *Veſtaliſium* Ordini adſcriberetur. Qui modus etiam repertus, et *Conſtantia* in monaſterium abdita eſt, ſed ineluctabilis fatorum vis obſiſtebat incepto, cum Pontifex *Coeleſtinus III.* ſaceram iſtam virginem, religione voti ſolutam, et clam e monaſterio, cui praeerat, e ductam Henrico VI. deſponderet. Ita taedae illae fatales ad inflammandam incendio belli Italiam fato datae videbantur.

CONTROV. II. De Regno Hieroſolymitano.

Eriſericus II. connubio *Iolantae*, *Ioannis Brennae* filiae, titulum Regis

Hieroſolymorum a ſocero, Pontifice Romano annuente, accepit. Non quidem iure belli, aut paſſione cum Saracenis inita, ſed conſeſſu beneficioque *Ioannis Brennae* titulus hic partus eſt, qui regni dudum amiſſi titulum iure gentium voluntario retinuit, atque ad generum *Auguſtum* tranſmiſit, ut non tantum ipſe, ſed etiam omnes eius poſteri ſucceſſoresque nomine et titulo regis Hieroſolymorum deinceps uterentur.

§. II. Moribus gentium convenit, ut non magis utilitatis, quam dignitatis ſuae rationem inquant, et iura titulosque ſuos, quoad poſſunt, tueantur.

§. III. *Maroboduſ* regno extorris, et inter ſpem metumque dubius, fortunae caſum infra ſe duxit, titulumque Regis praefenti et erecto animo ſervavit.

§. IV.